

---

---

# La Revista

---

---

Número 17

CEPA Enric Valor. Alzira

Juny 2016

---

---



**XXXI Trobada**

**Recordant a Isidoro**





# L'escola té un nou director definitiu

El passat 18 d'abril de 2016 es va reunir a l'escola la comissió de selecció d'un nou director per al CEPA Enric Valor. La comissió estava formada per diversos representants de la inspecció educativa i de l'administració, dels professors, dels alumnes i de l'associació d'alumnes del centre. Després d'estudiar l'únic projecte de direcció, el presentat per Carlos Garcia Miralles, el va valorar positivament i, per tant, va proposar el seu nomenament com a nou director, a partir de l'1 de juliol de 2016 i per un període de quatre anys.

Carlos havia estat nomenat director provisional per al present curs, i ja durant el curs 2014-2015 la seua generosa ajuda va ser indispensable per a superar la situació creada per la llarga baixa de l'anterior director, Isidoro Belda. La seua experiència va permetre que el centre poguera continuar oferint els serveis educatius habituals i superar les moltes dificultats burocràtiques i d'organització originades per la situació d'interinitat de l'equip directiu.

Natural d'Elx, va nàixer l'any 1958. L'any 1982 acabà els estudis de llicen-

ciatura de Ciències Matemàtiques, en la Universitat de València.

L'any 1984 accedeix al Cos de Professors Agregats de Batxillerat, com a professor de matemàtiques. Té, per tant, més de 30 anys de servei.

El curs 1989/90 obtingué la seua primera destinació definitiva a l'IES Virrey Morcillo, de Villarrobledo, i en el curs 1991/92 obtingué la destinació definitiva a l'IES José M<sup>a</sup> Parra, institut on va ser director des de 1997 fins al 2005, i de 2012 al 2013, un total de nou anys.



El curs 2013-2014, aconseguí per concurs de trasllats la plaça de professor de l'àmbit científicotecnològic que deixà vacant la jubilació de Rafa Sifre en l'escola d'adults.

Com ell mateix sol dir... Salut i bona sort!

## Ja tenim conserge!



L'equip de govern municipal actual, al qual volem donar les gràcies més efusives, ha sigut valent i ens ha equiparat a la resta de col·legis i instituts d'Alzira, que tots tenen conserge.

A la nostra conserge li diuen Nieves, és molt amable i la trobareu només entrar a l'escola. Té l'horari partit: unes hores de matí i unes altres de vesprada/nit. Això ens ve molt bé perquè es pot afegir a l'horari de secretaria i es completa millor l'atenció a l'alumnat.

Els professors estan molt contents perquè Nieves els estalvia faena extra, des de traure el reciclatge, canviar un tub de la llum, el paper del wàter o el tòner de la fotocopiadora fins a ocupar-se de la vigilància dels efectes materials de les aules. Així el professorat pot dedicar-se a donar classe més tranquil·lament.

Els alumnes també ho estan perquè Nieves els aclaria qualsevol dubte o agafa comandes per al pofessors, sense haver de passar mitja hora buscant-los per tot l'edifici. És a dir, fa de coordinadora general entre alumnes, professors i personal de diferents serveis relacionats amb el condicionament de l'escola.

Benvinguda, Nieves, i que la nostra relació siga llarga i fructífera!

## La Revista

Publicació del CFFPA Enric Valor d'Alzira

Directors

Isabel Andrés i Xavier Naval

## Al nostre company Isidoro, un apassionat de l'ensenyança

Aquest curs 2015-2016 és el segon que passem en aquesta nova ubicació que, de forma injusta i poc racional, va decidir assignar-nos un bon dia la senyora alcaldessa, deixant de banda el que demanava tota la nostra comunitat educativa. I ara, després de dos anys s'ha demostrat que no era tan necessari que es desmantellara una escola, que tant sols feia tres anys que s'havia inaugurat i que, a hores d'ara, en aquell espai no se sap ben bé què es fa. Això és el que passa quan a l'educació no se li dona la prioritat que cal.

Aquests fets i la lluita que portàrem endavant tots els membres de l'EPA Enric Valor, em torna de nou i tristament a la memòria, perquè una de les persones que més va lluitar en cos i ànima, per evitar aquell trasllat forçós fou el nostre benvolgut company i, en aquell moment director, Isidoro Belda, que una cruel malaltia ens va arrabassar un dia de desembre del 2015.

Tanmateix, i amb la mateixa força i convicció amb què va lluitar per allò que era just, es va posar a fer d'aquest antic edifici un lloc on tots els companys i tots els alumnes treballàrem de nou amb ganes i il·lusió. I així, i amb una calor insuportable, al setembre, es posà al front d'aquest nou projecte, pendent de tot: llums, estors, ordinadors, mobiliari, claus... Era difícil veure'l quiet o mantindre'l assegut cinc minuts, amb el mòbil a les mans, atenent qualsevol consulta... i tot perquè el centre no li faltara de res. A més, sempre amb un somriure i amb una actitud positiva que mantingué fins al final. Va ser dur



aquell principi de curs, però tots intentàvem seguir-lo i traure el millor de la situació. Malauradament es va deixar la salut en el camí. Però estic segura que ell ho tornaria a fer. Li agradava l'escola, li encantava ser MESTRE, era un enamorat de la seua professió, ho vivia. De fet en algunes de les converses que vaig tindre al llarg de la seua malaltia em deia que allò que més desitjava era tornar a l'escola. Aquesta passió la sabia transmetre als companys i als seus alumnes.

Quan la vida el va apartar del timó, tots, i particularment jo, ens quedàrem orfes, no podíem creure el que estava passant. Però no podíem deixar que la tristesa i l'angoixa davant aquesta situació ens aturara del que calia fer, ell no ho voldria. D'aquesta manera, tots els companys, amb els membres de l'associació d'alumnes, imbuïts, tal vegada del seu esperit positiu i de lluita, tots, com una pinya, hem intentat portar endavant un projecte en el qual ell i tots nosaltres creïem.

Un projecte que a partir d'ara continua un home amb experiència, treballador i compromés amb l'educació com és el nostre actual director, Carlos García.

En aquest curs hem aconseguit el que era una demanda que, des de feia temps tenia l'EPA i que Isidoro defenia: tindre un conserge que facilitara les tasques de docents i alumnat, i al mateix temps millorara la seguretat del centre. Aquest està obert des de les 9 del matí fins a les 22 de la nit, i hem patit, després de diversos intents, un robatori. En aquesta ocasió el nou consistori ha escoltat les nostres peticions, fet que li agraïm sincerament. Ara sols ens faltaria que la Conselleria ens facilitara una altra de les antigues peticions del centre, almenys un administratiu (tenim més de mil alumnes matriculats).

Una altra novetat al centre, de la qual el nostre company es sentiria molt orgullós, tal i com ens sentim nosaltres, és que, per primera vegada, els alumnes del taller de teatre representaran una obra escrita per ells mateixos. Segur que no serà l'última i des d'ací, els animen a continuar.

També al llarg d'aquest curs, tan intens en emocions, hem assistit a una actualitat en la qual tots els dies, tant dintre com fora del nostre país, ens arribaven notícies tràgiques: accions terroristes, irracionals, a París i Brussel·les; una guerra a Síria, que ha provocat l'eixida del país de milions de ciutadans fugint d'una mort segura; la brutal corrupció dels nostres polítics, constants actes de violència de gènere; una creixent

## ULLS DE MAR BLAVA

Alicia Sifre

desigualtat social i econòmica que posa en evidència la incompetència i la falta d'escrúpols dels governants.

Per tot això es fa cada vegada més necessari recuperar i fomentar valors que semblen oblidats o perduts, com són la tolerància, el diàleg, la justícia, la decència, la igualtat i el respecte. I pensem que les escoles són un bon punt de partida per a poder aconseguir-ho. L'educació, en qualsevol etapa de la vida, és un bé que cal cuidar i potenciar, SEMPRE.

Per això, i utilitzant les paraules del nostre company Isidoro en un dels últims escrits a la revista del centre, vos diem:

*Animen-vos a vindre els que esteu fora, els que esteu dins participeu en les tasques educatives i sentiu que l'escola és vostra, milloreu-la i fem de l'EPA Enric Valor d'Alzira, un centre de referència de la Comunitat Valenciana.*

Gràcies, Isidoro Belda, per la teua dedicació, pel teu somriure, per estimar tant l'escola. Ha estat un orgull treballar amb tu i formar part del teu equip directiu.

Imma Peris



Es veia tan a gust prenent el sol a la platja... però, és clar, amb doble protecció: la de la crema solar i la del para-sol. Podia passar-se hores i hores mirant la mar fins que els ulls se li tancaven i es quedava mig endormiscat. Xeraco era la seua platja, i el blau de la mar se li havia queda reflectit als ulls de tant de mirar-se-la.

Era dels primers en arribar, de bon matí plantava el seu para-sol, com una pica en Flandes, en primera línia per que ningú li fera malbé les vistes. Que a gust estava tot estomacat en la seua hamaca blava, com blau també era l'artefacte que li feia l'ombra.

Què devia passar-li pel cap durant aquestes llargues estones, devia pensar moltes coses que mai ja no sabrem. Si algun dels seus companys de l'escola l'haguera vist, no s'ho haguera pogut creure: Isidoro prenent el sol, tombat a l'hamaca sense fer res? Això és impossible! –dirien–. No pot ser! Però si ell és un coetec, no para ni per a menjar, no pot estar assentat en una cadira ni cinc minuts, ha d'estar fent alguna cosa, no pot parar quiet ni un minut.

Doncs bé, quan estava davant del mar, a primera fila, és clar, és transformava en una persona tranquil·la, relaxada, dedicada a gaudir del vent, de l'aigua i de tots els companys i coneguts que passaven passejant per la voreta de la mar.

El que havia de ser un hola i adéu, és convertia en una llarga xarradeta, on féiem repàs a totes les notícies de l'actualitat, locals, comarcals i internacionals, tant li feia. De bon matí, o bé ja s'havia llegit diferents diaris o és que tenia fonts d'informació secretes, perquè estava assabentat de tot el que passava amb pèls i senyals.

I així podia passar xarrant i xarrant una llarga estona. Moltes vegades se li amuntegava la faena, de sobte podien aparèixer més gent coneguda i d'altres que no tant, i ell disfrutava saludant i xarrant amb uns i altres.

Se'l veia feliç i content parlant dels fills, de les nores, de la dona i del netet que venia, fins que arribava el moment que sentíem la cremor del sol damunt les nostres espatlles. I aleshores, en lloc d'acovardir-nos i deixar-ho estar, o bé Amparo o bé ell agafaven l'esprai de protecció solar i ens empastifàvem de crema protectora per a continuar xarrant una miqueta més.

Aquest estiu la mar trobarà a faltar el seu esguard. I tots nosaltres també.

Alzira, 10 de maig de 2016

**E**res una gran persona —digo eres porque siempre formarás parte de nuestras vidas y de nuestros recuerdos.

Nos enseñaste muchas cosas, tanto en el cole, como en lo personal, siempre dispuesto a todo, para lo bueno y lo malo.

Eras un gran profesional, un profesional como la copa de un pino; igual nos dabas recetas de cocina, como ese gran CD de canciones valencianas que siempre llevo en el coche para escucharlas y cantarlas, como las otras propias de un profesor, o hablar y razonar, no con un profesor sino con un amigo.

La vida al final te trató muy duramente, pero tú no querías darte por vencido, luchaste mucho y al final ese mal bicho ganó la partida. Te has ido pero siempre te llevaremos en la mente y, sobre todo, en el corazón.

Gracias por haber sido como eras.

M<sup>a</sup> Dolores López

**U**na frase leí en la revista: “La vocación del maestro es vocación de entrega, no sólo por el

conocimiento que transmite a los alumnos, sino también de sí mismo y el amor por el conocimiento”.

Esta frase que leí, Isidoro la cumplía: amor a la escuela, estima por los alumnos. Lo demostró en los conocimientos que impartía al enseñar en clase.

Fue, además, un luchador a favor de la justicia —los que hemos tenido el privilegio de tenerlo damos fe de esto.

A mí me recuerda a Jesucristo en la Biblia. Los discípulos le llamaban “maestro”: Mateo 7-28. Algunos le decían “el Gran Maestro”, por su modo de enseñar.

De Isidoro podemos decir también: nunca te olvidaremos porque has sido un gran maestro para todos nosotros.

M<sup>a</sup> Consuelo Gascón

**I**sidoro, pensar que algún tendría que escribir unas letras para ti era, hace muy poco tiempo, unimaginable. ¿Qué puedo decir? Que eras buena persona... Eso ya lo sabemos todos los que te conocimos.

Cuando empezó a trabajar en el colegio nos lo presentó Manolo Valls, quien nos enseñaba la asignatura de

matemáticas, y que era amigo suyo. Uno de los grupos con los que trabajó, fue con el de Neo 1. Desde el primer momento conectó con el grupo.

Nos daba castellano y valenciano. Era buen maestro, para nosotras. Si ese día tocaba valenciano, ya entraba en el aula hablando valenciano, si era el día de castellano, entraba en el aula hablando castellano. Siempre nos daba la clase de pie, delante de la pizarra, escribiendo, para que lo entendiéramos mejor. Si no lo comprendíamos, se volvía a explicar. En ocasiones nos decía cualquier cosa graciosa que nos hacía reír.

Le gustaba hablarnos de cocina, creo que le gustaba cocinar. Una vez nos hizo un libro de recetas que guardo con muchísimo cariño.

Uno de los momentos en los que trabajó con gran ahínco y pasión fue cuando tuvimos que realizar el cambio del centro. Fue un momento en el que no le importó moverse realizando todas las gestiones que consideró oportunas entregándose totalmente.

Una vez en el otro colegio continuó desarrollando su trabajo de maestro y director.

Siempre estaba dispuesto y se excedía en sus tareas. Si una puerta no cerraba, él arreglaba la cerradura, si una mesa estaba coja, ya estaba Isidoro arreglándola.

Quiero finalizar estas letras diciéndote que siempre estarás en nuestros recuerdos, los cuales están llenos de ese talante lleno de actividad, de alegría que tú nos transmitías, con tanto cariño.

Purín Giner



## ANUNCI

Dins de les activitats de final de curs 2015-2016, la comunitat educativa de l'escola d'adults Enric Valor d'Alzira està organitzant una sèrie d'actes per a fer un homenatge al professor i exdirector de l'escola Isidoro Belda Ferrandis, la defunció del qual es va produir el passat mes de desembre.

Hem pensat que el millor lloc per a realitzar totes les activitats previstes seria l'Auditori de la Casa de la Cultura d'Alzira, en el carrer Escoles Pies s/n. La data fixada serà el proper dilluns 27 de juny, i l'horari aproximat de les activitats serà el següent:

19 hores. Acte d'homenatge al mestre Isidoro Belda Ferrandis.

20 hores. Activitats acadèmiques de final de curs (lliurament de diplomes, actuació del taller de Teatre, etc.).

22 hores. Sopar de final de curs de l'escola en el restaurant La Gallera, al carrer Escoles Pies s/n d'Alzira.

La reserva i l'adquisició de tiquets per al sopar es poden fer a la secretaria del centre. El preu del tiquet serà de 10€ per alumne (i per al primer acompanyant de cada alumne). Per a altres acompanyants i persones no matriculades en el centre, consulteu el preu en secretaria.

Alzira, maig de 2016

## ANUNCI

### Matriculació durant el mes de juny

Des del 6 fins al 16 de juny s'obri el primer període de matrícula per al curs 2016-2017, però només per a alumnes ja matriculats actualment, tant se val si es tracta de cursos reglats, d'accés o de tallers. Podeu replegar els impresos de matrícula en secretaria i consergeria.

La matriculació es farà en horari de secretaria: de dilluns a divendres, de 9h a 11h del matí. Els alumnes de l'horari de vesprada/nit podeu deixar els impresos amb les vostres dades en consergeria.

Els alumnes nous i els qui no es matriculen en juny ho hauran de fer en el període de matriculació que s'obrirà al setembre, en les dates que es faran públiques oportunament.



# Activitats del semestre

## Mercat solidari

Escola d'adults Enric Valor d'Alzira



Soy una alumna que pertenece del colegio de adultos Enric Valor. Una de las actividades de las que me siento más orgullosa es el mercadillo benéfico que ya viene celebrándose varios años. Ya sabéis lo que es, cómo se organiza y para qué sirve, pero por si alguien se le ha olvidado os diré como funciona. El centro organiza, cataloga y valora simbólicamente los objetos y cosas que la gente da, para ser todo vendido, y el beneficio que se obtiene se da a una ONG para que ellos sabiamente lo inviertan y distribuyan donde creen que más falta hace. Los objetos van desde decoración, zapatos, ropa, bisutería, bolsos, libros, películas y juguetes de todas las clases; son objetos no perecederos.

También se ha montado un mercadillo de alimentos, es decir, muchas alumnas invierten su tiempo, dinero y saber en hacer cocas tanto dulces como saladas, *bunyols*, etc. Estos bocaditos son muy apreciados, ya que es sacar las cocas a la mesa y enseguida se venden, ya que son muy sabrosas.

¿Por qué este mercadillo? Porque la gente es consciente de la necesidad que hay en otras partes del mundo, o simplemente a nuestro alrededor. Es tan bonito poder ayudar, esa satisfacción interior que te entra cuando te entregas a los demás.

Y todos de una manera u otra necesitamos ayuda de otras personas, yo me siento ayudada de otras ONG. Cada una tiene su función, unas para

cosas materiales y otras para que estudien científicos, para que saquen una vacuna o una medicina; si no para curar, para paliar enfermedades y que tengamos una mejor calidad de vida.

El mercadillo en el cole se organiza con mucha ilusión i alegría; se nota en el ambiente las ganas de ayudar; es muy bonito.

Se pasan casi una semana los objetos a la vista de todos y tú vas pasando, si te interesa lo coges y después lo pagas, siempre precios al alcance de todos, precios simbólicos.

Este año ha vuelto a ser un éxito: se ha conseguido superar la cantidad de beneficios, del año pasado, de lo que nos sentimos muy orgullosas. Hemos recogido 800€, que, con la ayuda de la aso-



ciación, han sido 1000€. La recaudación este año es para ACNUR, la Agencia de la ONU para los refugiados.

Ese es un problema humanitario que grandes naciones, como la nuestra, son incapaces de solucionar y un simple cole de adultos se ha movilizado para aportar su granito de arena. Gracias cole.

M<sup>a</sup> Dolores López  
NEO 2



## Activitats del semestre



Mis compañeros y yo hemos asistido a una charla de ACNUR (Alto Comisado de Naciones Unidas para los Refugiados) sobre los refugiados. Vinieron con un chico sirio que luego nos contó un poco sobre su vida como refugiado. Se llamaba Majmut y normalmente habla el arameo, por lo que le costaba hablar el castellano. Además, estaba bastante nervioso porque era su primera charla. Majmut es un refugiado y abandonó su país por las continuas guerras que se viven allí, en Siria, y por culpa de ello lleva 5 años sin poder ver a su familia.

Nos dijo que todos los refugiados que huyen hacia Europa cuentan con una gran suerte si llegan vivos a su destino porque las mafias se aprovechan de ellos debido a la situación en la que se encuentran. “Los refugiados se cogen a un clavo ardiendo” explicaba Majmut.

Majmut nos cuenta que en su país están todo el año en guerras, que la gente sale huyendo de allí con lo que tienen puesto, porque no les da tiempo para nada más.

Hay que recordar que los primeros refugiados de Europa en este siglo fueron los republicanos españoles tras la Guerra Civil Española (1936-1939).

A continuación, nos enseñaron imágenes de famosos que nadie o

muy pocos conocían y que eran también refugiados. Por ejemplo:

–ALBERT EINSTEIN: fue refugiado por ser judío.

–DALAILAMA: líder espiritual del budismo, cruzó el Himalaya a pie y fue refugiado en la India.

–ANDY GARCIA: es cubano y también refugiado.

–ISABEL ALLENDE: refugiada y familiar del expresidente de Chile.



Allí, en Siria, están viviendo una dictadura por culpa de los gobiernos. Actualmente, Europa rechaza a los refugiados, además de que por culpa del reparto territorial se han quedado sin estado.

Todos salen corriendo hacia los campamentos de refugiados. El más grande está en Dadaab (Kenia).

El funcionamiento de los campos de refugiados es el siguiente: lo primero que reciben cuando

llegan al campamento es tratamiento psicológico, tienen que compartir las tiendas de campaña con 6 o 7 personas más. Además, tienen que compartir las mantas porque no hay para todos. Hay mucha mortalidad infantil y muchos niños mueren por desnutrición

Mi opinión sobre este asunto de actualidad es que expulsar a los refugiados a Turquía es una vergüenza, señores. Por mucho que los expulsen a Turquía no podemos cerrar los ojos y hacer como que no ha pasado nada que son PERSONAS y NO ANIMALES para expulsarlos. Creo que tendríamos que ayudarnos unos a los otros, que nos informemos bien de la situación que están viviendo los refugiados, no solo quedarnos con lo que nos dicen los políticos ya que ellos cuentan lo que les interesa que sepamos y lo que les viene mejor contarnos. Así, no nos cuesta informarnos sobre ACNUR y ser solidarios.

Os dejo con dos frases que se dijeron en la charla que me hicieron reflexionar sobre la situación que hay en estos momentos en este mundo y que espero que también os hagan reflexionar a todos vosotros:

HOY POR TI, MAÑANA POR MÍ.  
CARIDAD ES DAR, Y SOLIDARIDAD ES COMPARTIR...

Jéssica Torres (GES 2 matí)



## Excursió a la ciutat de València

El día 14 de abril del presente se realizó una excursión a Valencia organizada por la EPA Enric Valor de esta localidad dirigida a todo el alumnado.

Salimos de Alzira a las 8:00 h de la mañana desde la Plaza del Reino.

La primera parada fue en el Ayuntamiento, donde un guía nos explicó cómo era la ciudad de Valencia en la antigüedad y varias señeras.

A continuación nos dirigimos a la iglesia de San Nicolás, que ha sido recientemente restaurada y cuyos frescos eran dignos de admirar.

La siguiente visita fue al centro de la Beneficencia, donde pudimos disfrutar de la grandeza de una iglesia neobizantina; así como la sala de las monedas donde había multitud de monedas de distintas épocas.

Al salir fuimos a visitar los Baños del Almirante, en los que un guía nos explicó cómo se bañaban y untaban con aceites especiales las personas que allí acudían. Habían tres salas: la primera era la más húmeda; la segunda, templada y la tercera, la más caliente.

Cuando se acabó eran ya las 14:30 h del mediodía y comimos en un restaurante cercano donde teníamos reservadas las mesas.

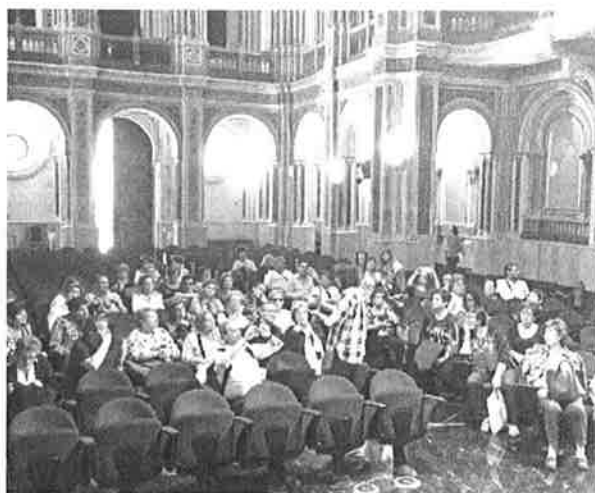
A las 16:00 h teníamos una cita en el Centro Arqueológico de l'Almoína, donde nos esperaba una guía que nos explicó que al intentar ampliar la Basílica de la Virgen de los Desamparados se encontraron restos de una ciudad romana.

Era maravilloso contemplar cómo vivían nuestros antepasados y la inteligencia que tenían para realizar construcciones de todo tipo.

Por último visitamos la Cripta de San Vicent Màrtir donde se encontraban sus restos porque se desconoce su paradero. Los restos que se encuentran pertenecen al obispo que vivió en la misma época que San Vicent.

Nos lo pasamos muy bien y nos gustó mucho lo que vimos. Nos pareció interesante y muy entretenido, así que repetiremos la experiencia.

Josefa Fuentes,  
Emiliana Hortelano  
(Alfa)



## Visita a la fira de l'ocupació "Orientat"

En la visita que hicimos a la biblioteca para realizar las actividades de Orientat, nos hablaron de diferentes módulos para poder decidir qué salidas profesionales y laborales podemos tener en nuestro futuro. Las actividades estaban divididas en diversos stands.

El primer stand, que era el de IDEA, nos hablaron sobre una gran cantidad de cursos como por ejemplo cursos para mejorar nuestro inglés, cursos relacionados con el mar y la montaña etc. y de salidas profesionales. Además, nos habla-

ron de la posibilidad de colaborar como voluntarios europeo, con el objetivo de mejorar o adquirir competencias para el desarrollo personal, educativo y profesional.

En los demás stands, encontramos los diferentes estudios que ofrecen las universidades de Valencia y los ciclos formativos de grado medio y superior que se ofrecen en los institutos de la Comunidad Valenciana.

José Ramón Sales  
Adrián Morales



## Visita a l'institut Luís Suñer

El pasado 26 de abril, fuimos a visitar el Instituto de Formación Profesional Luís Suñer de Alcira. Cuando llegamos allí, en primer lugar nos dieron una charla de los cursos que se impartían y cómo se podía acceder a ellos. Habían cursos de ciclo medio y de ciclo superior.

Después estuvimos visitando las aulas donde se dan las clases. En el ciclo de calor, nos enseñaron cómo hacer soldaduras con tuberías de distintos materiales y cómo las placas solares se calentaban al sol y subían la temperatura. En el ciclo de frío, nos estuvieron mostrando cómo funcionan las cámaras frigorí-

ficas y los aparatos de aire acondicionado.

El ciclo de electromecánica fue muy impresionante, ya que nos estuvieron mostrando algunos de los inventos que habían realizado los alumnos en el aula, como por ejemplo, la manera de manejar las luces de una casa desde una aplicación de teléfono móvil.

Por último, terminamos la visita en el ciclo de administración, que fue muy divertido ya que nos enseñaron a crear una factura con IVA y también a hacer cheques.

Eva Piqueras  
Alina Mitu



## XXXI Trobada d'Escoles en Valencià de la Ribera (Algemesí, 17 d'abril de 2016)

Fou un diumenge molt complet. A Algemesí estava tot preparat des de bon matí per rebre els visitants de la XXXI edició de la Trobada de Centres en Valencià de la Ribera.

Va eixir un bon dia, a primera hora fresqueta però després calor. Es va notar principalment el calor humà de la participació i preparació dels tallers que els centres educatius i altres entitats valencianistes havien dut a cap durant tot el matí. Només cal vore les fotos del nostre taller de clauers.

El nostre centre va participar amb tres tallers: el de te de diferents classes amb coques casolanes, la fireta d'intercanvi de llibres en valencià i el de clauers fets amb càpsules de café reciclades.

Aquest va tindre un èxit apoteòsic i, si no decidim parar a les 2 de la vesprada, encara estariem allí perquè la gent no es decidia a abandonar-nos.

El diumenge 17 d'abril a Algemesí, la jornada va començar amb un passacarrer multicolor de tots els col·legis participants per

alguns carrers del poble que va acabar en la plaça Major. Allí es va fer una mostra de les muixerangues i d'altres activitats típiques d'Algemesí considerades patrimoni de la humanitat. A continuació es va llegir el manifest de les Trobades 2016 amb el lema "Un país d'escoles", es va donar la benvinguda a tots i es va iniciar la festa amb una gran quantitat d'actes per a tots els gustos, repartits en diversos escenaris.

Qui més solen disfrutar de les trobades són els xiquets, però es programen activitats per a totes les edats i s'aprofita per a allargar esta festa de la llengua durant algunes setmanes amb esdeveniments complementaris.

És molt de valorar la participació de quasi tots els pobles de la comarca i l'alegria amb que vam ser rebuts per part dels veïns d'Algemesí que van col·laborar de valent i ens van ajudar en tot el que necessitàrem. Enhora-bona a tot el poble per la seua bona acollida i predisposició.

El proper curs esperem estar allà com cada any. Ens veiem!





## L'escola acull un jove voluntari del programa europeu Erasmus+



Hello, I am Yusuf, from Turkey. I will be in Alzira for the next six months because of the programme called Erasmus+. I applied for an EVS (European Voluntary Service) project online. And right now I am here to work, teach and learn as a volunteer and as a "youth worker". I will try

to explain what Erasmus+ programme and EVS is.

The Erasmus+ programme offers young people the chance to make a difference through the European Voluntary Service. The European Voluntary Service gives young people the opportunity to express their personal commitment through full-time voluntary work in a foreign country in or outside the EU. The EVS aims to develop solidarity, mutual understanding and tolerance among young people, while contributing to strengthening social

cohesion and promoting active citizenship.

Volunteers receive free board and lodging, insurance cover and a grant for the duration of the project. EVS volunteers working for more than two months abroad can get additional support to learn and test their progress in the language used during their volunteering. More than 4 million young people, students and adults will gain experience and skills by studying, training or volunteering abroad through Erasmus+.

"The world is changing fast, and education systems need

to modernise and adapt to new ways of teaching and learning and embrace the new opportunities that exist." The programme services based on this motto. As students we should aware "the changing of the world" and we need to take strong steps for the future.

So if you are between 17-30 years old and willing to spend from 2 months to 12 months abroad as an EVS Volunteer, please check [europa.eu](http://europa.eu) website. Also for more information I will be here for the next six months.

Yusuf Sivri

Hola, sóc Yúsuf, de Turquia. Estaré a Alzira durant els pròxims sis mesos per raó del programa anomenat Erasmus+. Vaig sol·licitar per internet la participació en un projecte EVS (European Voluntary Service), i ara mateix estic ací per a treballar, ensenyar i aprendre com a voluntari i "jove treballador". Provaré d'explicar-vos el que són Erasmus+ i EVS.

El programa Erasmus+ ofereix a la gent jove l'oportunitat d'expandir la seua formació gràcies al Servei Europeu de Volun-

tariat (EVS). El servei dóna als joves l'oportunitat de demostrar el seu compromís personal amb un treball voluntari en un país estranger dins o fora de la Unió Europea. L'EVS té com a objectiu desenvolupar la solidaritat, el coneixement recíproc i la tolerància entre els joves, i al mateix temps contribuir a enfortir la cohesió social i promoure una ciutadania activa.

Els voluntaris reben alimentació i allotjament gratuïts, assegurança i una beca durant el

projecte. Els voluntaris d'EVS que treballen per més de dos mesos en l'estranger poden rebre ajudes addicionals per a aprendre l'idioma usat durant el seu voluntariat i avaluar-ne el progrés. Més de quatre milions de joves, estudiants i adults guanyaran experiència i habilitats amb l'estudi, les pràctiques o el voluntariat a l'estranger gràcies a Erasmus+.

"El món canvia ràpidament i els sistemes educatius s'han de modernitzar i adaptar a les noves formes d'ensenyar i

d'aprendre, i han d'aprofitar les noves oportunitats que es presenten." Els serveis del programa es basen en aquest lema. Com a estudiants hem d'estar atents als "canvis del món" i hem de fer passos fermes de cara al futur.

Per tant, si teniu entre 17 i 30 anys, i esteu disposats a passar entre dos i dotze mesos en l'estranger com a voluntaris de l'EVS, entreu en el web [europa.eu](http://europa.eu). Per a més informació també podeu parlar amb mi: estaré per ací els pròxims sis mesos.

Yusuf Sivri

## Recorregut per la via verda de Ojos Negros

El passat dissabte dia 21 de maig, un grup format per membres del Centre de Formació de Persones Adultes d'Alzira realitzarem una excursió en bicicleta a una ruta molt coneguda per la gent del món cicloturista; la via verda de Ojos Negros.

A les 7 del matí eixírem d'Alzira en autobús cap a Barracas, punt de sortida del nostre periple. Allà ens esperaven desenes de molins de vent per a acomiadar-nos, fent girar els seus braços, amb

una alegre però mesurada parsimònia.

Després d'uns quants quilòmetres, sempre escortats per l'afectuosa companyia de la via del tren, una suau brisa ens va murmurar a cau d'orella que baixàrem de la bici per a contemplar les meravelloses vistes que ens regalava aquell entorn; la serra d'Espadà a l'est i la Calderona al sud. No sense gran esforç abandonàrem aquell espectacular lloc per poder arribar a una altra de les parades obligades, un

niu de metralladora desgastat pel pas del temps però que es resisteix enfonsar-se en l'oblit. Si entraves dins i tancaves molt fort ells ulls encara podies escoltar el soroll dels avions i de les bombes esclatant al teu costat... quina sensació més esgarrifant!!! Per sort els únics trets que vam sentir van ser els de les càmeres de fotos que immortalitzaren aquell moment.

Com bons soldats continuàrem amb la nostra missió i, carregats amb la moral del qui sap que va a guanyar una guerra, avançàrem trinxera avall custodiats per una increïble diversitat de vegetació. La intendència va trobar oportú fer una parada tècnica al poble de Jérica per recuperar les forces perdudes i poder continuar el viatge amb garanties. Allí vam poder gaudir de la gastronomia

local i de l'arquitectura mudèjar que encara trobem en alguns indrets de la localitat.

Ja amb les energies renovades, i amb algun contratemps, vam escometre l'últim tram del viatge. Als pocs quilòmetres de reprendre el nostre camí, i després de sortir d'un dels innumbrables túnels que havíem travessat, ens sorprenien gratament les vistes de l'embassament de El Regajo. Unes quantes fotos després envestíem els 10 kilòmetres que ens portarien a Sogorb, i arribàvem així a la nostra destinació.

Quinze túnels, huit ponts i 50 km d'impressionants paisatges amb bona companyia que recordarem tots els que participàrem en aquesta ruta tan recomanable.

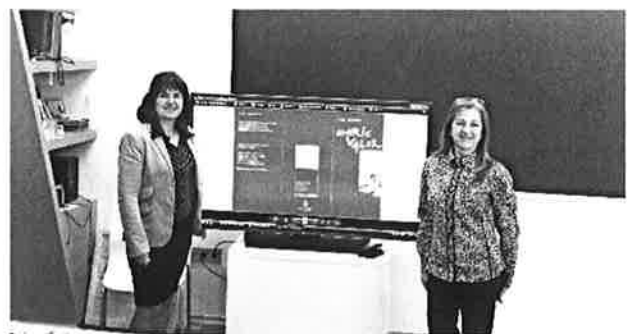
Marc Vercher  
Alberola



## Participació en IDEA

Com cada any, IDEA (l'Agència de Desenvolupament local de l'Ajuntament d'Alzira) organitza unes jornades dedicades a l'economia i al món del treball. Aquestes jornades estan dirigides a desocupats, emprenedors i públic en general, i els interessats reben un certificat d'as-

sistència. En aquesta ocasió, la nostra escola va ser invitada a participar-hi amb una ponència: "Escola d'adults: una opció per a millorar el teu futur". El nostre equip directiu (Isabel Andrés, Carlos García i Inma Peris) va acudir a les instal·lacions d'IDEA, on explicaren les propostes que ofereix



el nostre centre en matèria de cursos, tallers i activitats diverses, i van respondre a

tots els dubtes i les preguntes que els formularen els assistents.

## El taller de Teatre prepara una representació per a final de curs

Enguany en el taller de Teatre hem aconseguit escriure un guió entre tots els alumnes del grup. Cadascú ha aportat les seues idees i hem creat uns personatges.

En principi vam escollir un tema, **el micromasclisme**, i l'investigarem. És una cosa quotidiana i amb la qual convivim. No li donem importància, però en alguns casos pot acabar en tragèdia. Nosaltres hem

volgut desdramatitzar i fer vore el que està malament de manera simpàtica, i cridant a la reflexió.

El micromasclisme és el masclisme normalitzat socialment. Així, es consideren micromasclismes tots els comportaments interpersonals, els comentaris verbals i les actituds exercides per homes o dones que contribueixen a la dominació i violència quotidiana. A diferència

d'altres formes de violència masclista que poden ser socialment condemnades i denunciades habitualment, aquestes pràctiques, més subtils, que reflecteixen i fomenten la desigualtat entre homes i dones són legitimades per l'entorn social, com per exemple totes les relacionades amb el fet d'ignorar —o fins i tot menysprear— la menstruació, aprofitar-se del "treball de cura" de la

dona, etc. Es considera, a més, que conformen la base i donen lloc a una tendència que pot desenvolupar-se fins a donar lloc a altres formes més agressives de masclisme, ja considerades delictes, ja siga emocional, psicològic, físic, sexual o econòmic.

(Font: <https://ca.wikipedia.org/wiki/Micromasclisme>)

Elena Lloret

## Avanzamos en igualdad?

Una técnica especializada en igualdad del ayuntamiento de Alzira realizó una charla coloquio a los alumnos de la Escuela de Adultos. En la actividad, titulada "¿Avanzamos en igualdad?", se visualizó un corto acerca de la convivencia en pareja, donde aparecían diversas relaciones concretas. Posteriormente se abrió una charla a modo de debate sobre diversos asuntos relacionados con la igualdad entre hombres y mujeres donde participamos los alumnos dando nuestro punto de vista.

En torno a este tema, pienso que en el mundo de las relaciones en pareja, complicadas ya de por sí,

no debemos olvidar los cinco valores fundamentales para poder encontrar el punto de equilibrio entre dos personas, ya que sin el **respeto**, el **amor**, la **confianza**, la **tolerancia** y sobre todo la **comprensión** hacia la persona con la que hemos de-

cidido compartir nuestra vida, esa relación tiene fecha de caducidad.

Decir "te amo", "te quiero", etc. está muy bien, es bueno recordárselo a menudo, digo a menudo aunque si se abusa de ello empieza a carecer de sentido, pero la mejor manera

de darle ese sentido es manifestándolo con hechos, detalles, detalles que demuestran que amas a esa persona, empatizando con ella para así entenderla y evitar las cosas que le puedan hacer sentir mal, respetando cada cosa que hace o dice y en definitiva queriéndola como lo que es, un ser humano, indistintamente del sexo, porque no por ser hombre o mujer se tiene más **derechos u obligaciones**, hay que ir siempre en busca del equilibrio, sin dejar de ser uno mismo, pero pensando siempre en el bien estar de esa persona y, por supuesto, en el de uno propio.

Doris Soler (GES 2)





## Visita a la cova del Parpalló

El dia 19 de maig un grup de professors i alumnes de l'escola vam fer una visita cultural a la cova del Parpalló i el Parc Natural Parpalló-Borrell.

La visita a la cova va consistir en una exposició molt instructiva del guia que ens va transportar al Paleolític Superior amb les condicions per a la supervivència dels *Homo sapiens*, nòmades, caçadors i recolectors que hi visqueren. Aquests grups d'homes ja coneixien el foc. Un detall molt significatiu d'aquesta cova és el fet d'haver-se trobat una quantitat molt important d'una mena de

tauletes de pedra decorades amb figures humanes, d'animals i dibuixos esquemàtics la finalitat dels quals es desconeix.

En acabar la visita a la cova, passarem al centre d'interpretació del Parc Natural. El tècnic començà explicant la formació i composició del sòl i la importància que té mantenir la coberta vegetal per assegurar el correcte cicle de l'aigua. Continuà fent èmfasi en el canvi que ha experimentat la vegetació a causa de la influència de l'ésser humà. També vam poder observar una mostra dels arbres autòctons.

Ens cridà l'atenció la secció d'un pi enorme que havia estat abatut per un llamp. Ressaltà la importància del poder destructiu dels incendis forestals i la necessitat de conscienciar els ciutadans de la protecció de Medi

Ambient i dels seus valors naturals i culturals.

La visita ha estat molt interessant i instructiva. Esperem poder gaudir el proper curs de més activitats d'aquest tipus.

Xelo Garcia, Pepe Olaso i Conchita Garcia.



## Encontre d'associacions d'alumnes d'escoles d'adults a Gandia

El passat dia 12 de març, la junta de l'associació d'alumnes del centre va assistir a unes jornades de les associacions de centres d'alumnes de tota la Comunitat que se celebraren a Gandia, promogudes per la FEVAEPA (Federació Valenciana d'Escoles de Persones Adultes).

El programa incloïa aspectes molt interessants per a tot l'alumnat, entre

les que poden destacar les següents:

—Què és una associació sense ànim de lucre?

—La importància de les associacions i el seu impacte en la societat.

—Obligacions laborals, fiscals i comptables.

—El voluntariat en les associacions, etc.

Al llarg de l'acte els assistents ens adonarem que sempre hem d'estar actualitzats perquè les nor-

matives van adaptant-se continuament a les noves necessitats socials, laborals

i culturals de l'educació d'adults.

Gaspar Casterà Comas



## Entrevista

# Pablo Fortes, exfutbolista

Pablo Fortes (Montevideo, Uruguay, 1974), ha estat matriculat en la nostra escola estudiant Accés a Cicles de Grau Superior. Fa unes setmanes el diari *Marca* ens sorprengué amb una notícia de la qual Pablo era protagonista. Segons sembla, va ser fitxat pel València CF el 1997 en una operació poc clara que al final no va beneficiar en res el jugador. A pesar de tot, Pablo va jugar a Espanya en diversos equips modestos i quan va deixar la seua activitat professional en l'esport es va instal·lar a Alzira amb la seua família. Hem conversat amb ell parlant de les seues experiències i inquietuds.

**¿Desde qué momento supiste que querías ser futbolista?**

Desde que tengo uso de razón, porque es algo innato en todos los niños de mi país: el fútbol es parte de nuestra cultura, de la idiosincrasia de nuestra gente... y cuando eres chico tu primer regalo suele ser un balón. Es como si cada niño naciera con un balón bajo el brazo... en lugar de un pan, como se suele decir...

**¿Podrías hacernos un resumen de tu actividad en el mundo del fútbol?**

Comencé a jugar en el fútbol base (que allí llamamos Baby Fútbol) con cuatro años, en el equipo de mi barrio, que se llama Club Social y Deportivo Primavera; a los 12 años pasé al fútbol 11, en las categorías inferiores de un club de Primera División (el Danubio F.C.), donde, a pesar de no faltar a entrenar ni un solo día, no me hicieron la ficha para poder jugar. Al año siguiente me fui a jugar a otro equipo de Primera División (el Central Español), donde me ficharon, y al cabo de cuatro años, a los 17, debutaba en el primer equipo.

Allí jugué desde 1992 hasta 1998, año en el que rescindí mi contrato. En 1999 jugué en Centro Atlético Fénix, y a mediados de año me fichó el Maccabi Akko de Israel. Tras una corta estancia allí, en septiembre de 1999 llegué a jugar aquí (en la U.D. Alzira), en Segunda División B y en Tercera. Después comencé un periplo por el fútbol regional valenciano, y jugué en Calpe, Carlet, Recambios Colón (dos temporadas) y, por último, en Algemesí, donde di por finalizada mi trayectoria deportiva en el 2009.

**El Valencia CF pagó 1,2 millones de euros por tu fichaje en 1997, que después se anuló. ¿Por qué motivo?**

Nunca supe el porqué, es más, yo me enteré estando aquí de toda esta historia; para mí siempre se trató de una transferencia deportiva frustrada, ya que al tiempo de haber firmado por el Valencia me hicieron volver a firmar como que el pase no se hacía... algo común que suele acontecer en innumerables ocasiones. Pero jamás imaginé que se escondía detrás de todo aquello.



**¿Crees que aquel dinero pudo utilizarse en alguna maniobra fiscal turbia, como declaró Paco Roig, expresidente del Valencia?**

Si mal no recuerdo, el alegato del Sr. Roig está relacionado con algo al respecto, pero verdaderamente lo desconozco; lo que sí sé es que no los utilizaron para pagarme el porcentaje que me correspondía por la transferencia.

**A ti, como apasionado del deporte, ¿qué te hacen pensar los últimos casos de corrupción en la FIFA (Platini, Blatter, etc.) o de compra de jugadores para influir en el resultado de los partidos, etc.?**

Me parece vergonzoso, bochornoso, pero si tengo algo claro, es que el fútbol (como juego, en su esencia más intrínseca) no merece que sucedan esas cosas, pero lo cierto es que se ha convertido en un gran

negocio, donde se manejan sumas astronómicas de dinero y se convierte en un caldo de cultivo para gente sin escrúpulos a quien lo que menos les importa es el fútbol. Como dijo Maradona: "La pelota no se mancha".

**¿En tu vida profesional has conocido algún caso similar?**

Sinceramente no, nunca me ha tocado vivirlo de cerca, por suerte. Especulaciones al respecto... cientos... pero jamás comprobadas.

**Tu eres en la actualidad entrenador del Alzira CF juvenil. ¿Qué valoración haces de tu trabajo, qué les enseñas a los jóvenes que les pueda ser útil según tu experiencia personal?**

Sí, tengo la fortuna de poder compartir todo lo que he aprendido en mi formación académica como entrenador, así como también transmitir mis experiencias vividas dentro de un vestuario a las nuevas generaciones de jóvenes futbolistas. Pero sobre todo hago hincapié en los valores que tiene el deporte, en este caso el fútbol, que guarda también cierto paralelismo con la vida. Siempre tengo presente que soy primero un educador antes que entrenador, y que el joven es primero persona y luego futbolista. Por ello trato de inculcar la cultura del esfuerzo (todo se logra con perseverancia, dedicación), pasión por lo que uno hace, compromiso, solidaridad, respeto por todos los integrantes que conforman un club y los que

hacen posible un partido de fútbol. Valores que deben estar presentes también en la vida cotidiana de todos.

**¿Tienes pensado hacer una carrera como entrenador o es para ti solo un hobby?**

Sí, quiero continuar mi formación para convertirme en un entrenador de primer nivel, sabiendo que es un arduo trabajo, que



no solo depende de mis aptitudes sino también de otros aspectos que escapan a lo que yo puedo controlar. De todas formas, es un sueño que quiero convertir algún día en realidad.

**¿Cuáles son los requisitos para convertirse en un entrenador de nivel nacional?**

Tener el Primer y Segundo Nivel, que te preparan para poder acceder al Tercer nivel, que es el que te capacita para entrenar en categoría nacional. Eso desde el punto de vista académico. En cuanto a las aptitudes personales que considero indispensables para ser un entrenador de nivel nacional, son: capacidad de liderazgo, carisma, ser un gran gestor de grupo, gran capacidad de análisis en el momento del partido, disciplinado, metódico y saber que se debe estar en constante evolución, entre otras cosas.

**Pues muchas gracias y mucha suerte, Pablo. ¿Quieres decir alguna cosa más para los lectores de LA REVISTA?**

Solo quería resaltar la gran labor que hace la Escuela de Adultos, permitiéndolo a las personas (como es mi caso) que no pudieron acabar sus estudios, o todos aquellos que por diferentes motivos sienten la necesidad o la inquietud de reciclarse, tener la posibilidad de hacerlo, abriéndoles una puerta para que puedan volver a empezar, dejando bien claro que nunca es tarde para hacerlo. También quiero reseñar la gran calidad humana y profesional de quienes imparten las clases en el centro, que demuestran ser, todos ellos, un ejemplo de generosidad, pasión y vocación por lo que hacen. Por último, agradecerles que dispongáis de un espacio en vuestra revista para contar un poco de mi historia...

Isabel Andrés



## Ucrania: costumbres y tradiciones populares

Nuestra nación tiene una rica cultura, un gran tesoro que contiene valores adquiridos por muchas generaciones. Con la experiencia viene la sabiduría de la vida y las actitudes hacia la misma vida. Contienen las costumbres de Ucrania rituales y folklore que manifiestan la actitud y la percepción del mundo de nuestro pueblo. Ellas explican y justifican la relación entre las personas, el valor de la cultura, de lo espiritual en el individuo y de la nación en general. Muy cerca de la creatividad popular asociada a las costumbres están las leyes que guían a los ucranianos diariamente. Como hablar una lengua propia, las costumbres unen a las personas en una sola nación. A quienes se olvidan de las costumbres los castiga Dios y el pueblo, y, según la creencia popular de Ucrania, a los padres que no siguen las tradiciones populares, los niños que les nacen son vampiros.

Las costumbres precristianas perduran todavía, hoy en día, entretejidas armoniosamente con rituales religiosos. Cuando una celebración coincidió con el equinoccio de invierno, aquella dio paso a la Navidad; estas fiestas

anuncian la cosecha y la felicidad y lo que se canta en los villancicos, donde se entrelazan motivos agrícolas, militares, etc.

En Ucrania se celebran fantásticas bodas con raíces paganas. Los rituales abarcan además toda la vida del hombre, desde el nacimiento hasta la muerte: el nacimiento, invitando a las mujeres parteras, visitando a los recién nacidos y a las madres, los bautizos, la infancia, el compromiso, la boda, el funeral). Todas las actividades humanas y también de la agricultura: la llamada de la primavera, la siembra, el primer surco, la cosecha de cereal guardada...). La vida familiar está acompañada tradicionalmente de una variedad de mitos y rituales que, en forma figurativa y simbólica, determinaron ciertas etapas de la vida y del desarrollo, y así, por ejemplo, la boda se convertía en un verdadero drama popular, que incluía actividades de juego, baile, canto y música.

Tener un bebé siempre ha sido un acontecimiento excepcional en la vida de la familia, debido a las creencias de la gente respecto al papel de los niños en la casa, el mercado, y porque sin ellos...



el cementerio. “Una mujer embarazada no puede ser regañada, ni herida”. Ella debía ocultar el embarazo durante el mayor tiempo posible, de modo que nadie lo conociera y así evitar que le echaran mal de ojo. Para que un niño fuera saludable, se echaba en la pila bautismal con agua bendita. Para las niñas añadían miel, leche y flores, consideradas sustancias preciosas. Los niños recién nacidos especialmente enfermos o débiles debían ser bautizados tan pronto como era posible.

En los ritos religiosos del bautismo el papel primordial es el de los padrinos, que tiene una importancia especial. Se llevan a cabo con toda dignidad, por parte de los parientes cercanos, y el ahijado tenía al otro padre, como la obligación

de cuidar del niño y participar en su crianza, y ayudarlo también en los momentos difíciles. Y además se suponía que los padrinos debían serlo también a la hora de casarse su ahijado en la iglesia. Después del bautismo los vecinos se reúnen en la casa de los padres. En estos casos los invitados no pueden llegar con las manos vacías.

Durante mucho tiempo, en Ucrania era costumbre común el hermanamiento con las personas que vivían solas, y era un hermanamiento espiritual y de apoyo mutuo. Esta costumbre hunde sus raíces en tiempos casi inmemoriales. La ceremonia proporcionó ayuda a muchos en tiempos difíciles y llegó a equiparar a los hermanos de sangre con los que no lo eran.

Kristina Volobuieva

## Mensaje de una madre mayor a su hijo

Halima y Rachid

¡Querido hijo! Cuando llegue el día en que me veas una anciana, deseo que seas más paciente conmigo y que trates de entenderme.

¡Hijo mío! Si se ensucia mi ropa mientras como y no puedo ponerme mi ropa yo sola, acuérdate de las horas que pasé contigo enseñándote esas cosas.

¡Querido hijo! Si te hablo y repito las mismas palabras y las mismas cosas miles de veces, no te enfades conmigo, no me interrumpas y escúchame atentamente, aguanta la repetición de mis preguntas es que cuando eras niño repetías siempre las preguntas y te respondía con alegría hasta que lo entendiste todo.

¡Mi querido hijo! Cuando pierda mi memoria y repita mis palabras, dame más tiempo para recordar y, si no

podiera, no pierdas la calma, a pesar de que mis palabras sean inútiles, deberías escucharme.

¡Mi querido hijo! Cuando no pueda andar debido a mis pies enfermos, dame



tu mano de igual manera que hice contigo cuando eras niño, para dar tus primeros pasos.

¡Mi precioso hijo! Cuando llegue el día en el que te diga que tengo mucho anhelo de encontrar a Dios, no estés triste y no llores, con el paso del tiempo lo entenderás.

¡Hijo mío! Intenta entender que ahora mi vida está a punto de acabar y, un día descubrirás que, con todos mis errores, sólo te deseaba lo mejor. Intenté siempre hacerte tu aprendizaje y desarrollo lo más fácil posible.

¡Querido hijo! Ayúdame a pasar lo que me queda de vida con el amor y la paciencia que tuve contigo siempre. Ayúdame a llegar a la meta con seguridad.

¡Querido hijo! No deseo que te sientas triste ni angustiado cuando llegue mi final.

## Esnifar la vida

Quan ell es va despertar, li enretirà suaument els cabells del bescoll i va aspirar aquella sentor inconfusible de la innocència.

La noia dormia nua i els llençols que la cobrien assenyalaven les seues corbes incipients.

Ell va alçar-se ple de fortalesa i vida. Amb goloria tornà àvid al seu cos. Amb molta cura de no despertar-la, li ensumà les monyiques, les temples, el bescoll, fins i tot el pit allà on batega.



Les narius d'ell sentien els matisos de la dolça pell narcotitzada d'ella.

Tot golut, hom diria que aspirava la seva essència vital i no la seua aroma.

No volgué, en aquest preciós instant, profanar-la amb la seva llengua, ni pertorbar-la amb les seues mans. La seua pell i la seua virginitat restarien intactes.

No volgué despertar-la; que continuara adormida. Perquè les seues velles nines feririen de mort la delicada puresa d'ella...

Abans de travessar la porta, la va mirar una última vegada amb tendresa i agraïment, mentres el cos d'ella s'esmortia enfredorit.

Sense penediment donava gràcies als déus per aquest regal a l'ocàs de la seua vida. La bella sunamita ja no alenava.

Ana Muñoz

## El milagro de la conciliación

David Pallarés es un español que vive en Göteborg con su pareja Emma Carlson y sus dos hijos de dos y seis años. En Suecia, en pocos años han logrado aumentar la baja natalidad con distintas medidas, como son: guarderías públicas con tres o cuatro profesores para quince niños, flexibilidad en los horarios, ayudas con 140€ por niño hasta los ocho años,

ayudas para cuando están enfermos o el fomento de la paridad, hasta 16 meses de baja por paternidad o maternidad a distribuir como quieras. Según dice él "libertad".

En el trabajo, no te controlan las horas, sino el cumplimiento de los objetivos, puedes faltar al trabajo para el cuidado de tus hijos si están enfermos, y ese día te lo paga el Estado. El exceso de

horas se ve como falta de eficiencia laboral.

¿Y quién paga todo esto? En Suecia se pagan más impuestos que en España, pero, al contrario que en España, los impuestos van directamente al servicio de los ciudadanos y no se pierden con la corrupción de los partidos políticos.

Por otra parte, en España, un gran número de abuelos jubilados son

los que tienen que hacerse cargo de sus nietos (alimentar, llevar y recoger del colegio, hacer deberes...) debido a las largas jornadas de trabajo de los padres que apenas pueden ver a sus hijos despiertos.

En resumidas cuentas, la conciliación no es una prioridad en España.

Esperamos que los políticos españoles tomen nota.

José Rubio Ferri (GES2)

Activitat extraescolar d'observació astronòmica

## Fins a l'infinit i més enllà!

Divendres, 24 de juny de 2016



### Programa:

- 18.45 h. Arribada a la Murta (amb cotxes particulars)
- 19 h. Iniciació teòrica a l'astronòmica
- 21 h. Sopar d'entrepà (a càrrec de cadascú)
- 21.30 h. Observació i explicació de casos específics

Amb la col·laboració del Grup Astronòmic Valencià  
Les persones interessades han de passar per secretaria per a reservar la plaça.  
El grup mínim per a portar a terme l'activitat és de 35 persones.



# Arrancapins

*El meu nom és Doris Soler Sifre, estic cursant GES 2 en l'escola, i un dia, estant en classe de valencià, el mestre ens*

*va fer llegir un escrit, en el qual eixia el mot d'Arrancapins. De sobte, em va vindre al cap un conte que la meua iaia*

*em narrava quan jo era menuda, i Xavi m'animà a compartir-lo amb tots vosaltres. Espere que vos agrade.*

Fa un bon grapat d'anys hi havia un home molt pobret que es guanyava la vida fent llenya al bosc. Estant allí tot afaenat, va vore un xiquet que no devia tindre més de tres anys, estava nuet i tot brut, semblava desorientat, l'home li posà la seua jaqueta i va compartir amb ell el poc menjar que tenia.

El xiquet, agraït, el va ajudar en la tasca de fer llenya i l'home es va quedar bocabadat, al vore que el xiquet arrancava un pi amb les seues menudetes mans. Aquell xiquet tenia una força descomunal!

Se l'emportà a casa, i li va contar a la seua muller tot el que havia passat, i, com que no tenien fills acordaren afillar-se'l i de nom li posaren Arrancapins.

Passaren els anys i Arrancapins es va fer un xic ben templat, educat

i honrat, però continuava sent molt pobre.

Un xic del seu poble sempre estava burlant-se d'ell pel fet de ser pobre. Un dia es va excedir en la burla i Arrancapins li va pegar una espenta amb tan mala sort que el xic caigué i es pegà al cap amb una pedra i es matà.

Arrancapins va ser jutjat per les autoritats del poble i la sentència va ser el desterrament. Va anar vagant un temps pels camins, i un dia es va trobar amb un xic que es feia dir Giramuntanyes. Igual que ell, era un xic pobre i dissortat, però tenia una força desmesurada: amb una *patà* tirava un cudol de grans dimensions com si fora un pilota.

Al poc de temps es feren bons amics, i un dia van vore una casa abandonada que tenia un pou. Pensaren que era ideal per a quedar-se allà almenys un temps i anar a fer llenya de guanyapà.

I allí estigueren fins que un dia Arrancapins li va proposar a Giramuntanyes que anara només ell a fer llenya i d'eixa manera, quan tornara a migdia, tindria la paella feta, perquè ja feia temps que no menjaven res decent. I així ho van fer.

Quan Arrancapins va anar a traure aigua del pou per a fer el dinar, va sentir una veu d'home que eixia de dins del pou i li deia:

—Tira't, tira't, que ací dins hi ha un tresor.

Ell no li va fer cas i va entrar dins de casa a encendre el foc. Quan

estava a punt d'eixugar-se la paella va sentir per la xemenera la mateixa veu d'abans, que li deia :

—¿Caic o no caic?

I ell li va respondre:

—Cau i rebenta, però no em tombes la paella!

I l'home de la veu misteriosa es va tirar i li va tombar la paella.

En aquell moment venia de treballar Giramuntanyes i quan va vore com el seu amic anava corrent tot furiós darrere de l'home, ell va anar darrere a ajudar l'amic i, al final, els tres van caure dins del pou.

Ja pensaven els dos amics en el pitjor, quan de sobte, a uns metres de profunditat es va acabar l'aigua i van caure en un altre món. L'home misteriós es va disculpar i els va explicar que era el bufó de la cort; l'havia enviat el rei de Novasina per buscar ajuda, perquè hi havia un xicot que es feia dir Bufanúvols, que tenia el poder de controlar l'oratge, i els havia amenaçat de fer que no parara de ploure fins a fer malbé les collites, si no es casava amb la major de les dos filles del rei. Els dos amics acceptaren ajudar-los i entre els dos li pegaren una pallissa a aquell Bufanúvols que se'n va haver de anar a corre-cuita per a no tornar mai més.

El rei, agraït, els va anomenar cavallers i les princeses quedaren enamorades dels dos amics, i al poc de temps es casaren amb ells. I així és com Arrancapins i Giramuntanyes van ser molt feliços en el regne de Novasina.



**En homenatge  
a Isidoro**

El dia que tu vingueres  
per a estar amb tots nosaltres  
tots els capollets s'obriren  
i així poder escoltar-te.

Era tan gran la saviesa  
Que dels teus llavis eixiren  
El clavell es tornà rosa  
i les malves s'adormiren.

Visqueres sols per l'escola  
les acalorades fluïen  
sempre lluitant pels alumnes  
que t'admiraven i volien.

Ja no estàs amb nosaltres  
però el record és tan gran  
que no passa ningun dia  
que no tinga que plorar.

Per això jo des de ací  
t'envie estes quatre lletres  
perquè tu les agafes  
igual que un ram de violetes.

Una alumna de NEO 2

**Un poble com Cullera**

Qui sap i no coneix Cullera?,  
Cullera, Cullera, mar i muntanya,  
Cullera, Cullera, paradís a la Ribera,  
Cullera, Cullera: castell, port i platja.

Cullera: poble vell i ciutat nova,  
on l'ancià encara recorda  
el poblet de pescadors  
on el turista aparegué  
per en un dia canviar-ho tot,  
però ací està el poble vell  
que recorda eixe passat  
per ells mai no serà oblidat.

**Divina Naturaleza**

¡Qué gozo salir al campo  
al terminar de llover!  
Ver andar los caracoles  
cuando salen a comer,  
ver amanecer el día,  
ver la salida del sol.

Todas las plantas mojadas  
y su espléndido verdor  
pasear en el silencio  
sin ruidos, sin calor,  
respirando el aire puro  
de un paisaje encantador,  
el aroma de las flores  
y su bonito color.

Oír los pajarillos,  
con sus alegres cantares,  
escondidos en las hojas  
de los árboles frutales.  
Eso es estar en la gloria  
y no grandes ciudades  
con aire contaminado  
tantos coches y personas.

¡Qué gozo salir al campo  
al terminar de llover!  
Ver andar los caracoles  
cuando salen a comer.

*Purín Giner*

Qui sap i no coneix Cullera?,  
Cullera, Cullera, mar i muntanya,  
Cullera, Cullera, paradís de la Ribera,  
Cullera, Cullera: castell port i platja.

Els vells jugant a la petanca,  
els joves fan l'amor a la platja,  
i els nois nadant a l'aigua,  
qui no ha anat mai a Cullera?

*Selene, enamorat a Cullera, 2015.*

# Haikus

És melangia  
Ton sospir, oh fosc riu  
Perfumat de molsa?

㊦

Llàgrima de cristall,  
Pelegrina recorres  
Solcs de terra i pell.

㊦

Inclement, el vent  
Oneja les roselles.  
Les veus empal·lidir?

㊦

Tardor àurea  
Nord enllà, les fagedes  
T'assenyalen lluny.

I en dir la tardor  
Tot al meu pas s'agosta  
I el fullam groc cau.

㊦

Sobtadament bell  
Esclata l'hivern gèlid.  
Com les teues mans.

㊦

Hi ha una remor  
Discreta sota els peus:  
La primavera.



Ana Muñoz

Lectura recomanada

## “La noia del tren”

Rachel agafa cada matí el mateix tren. Sap que cada dia s'atura en un semàfor vermell i que des d'allà veurà els jardins del darrere d'una renglera de cases.

En una d'aquestes cases hi viu una parella que Rachel no pot evitar mirar cada vegada. Fins i tot els ha batejat, com si els conegués: són Jess i en Jason. A ella li sembla que tenen una vida perfecta. Tant de bo ella pogués ser igual de feliç que ells.

Fins que un dia veu una escena que la deixa de pedra. Dura només un minut, perquè el tren de seguida es torna a posar en marxa; però n'hi ha hagut prou.

De sobte tot ha canviat. Ara Rachel té l'oportunitat d'entrar en unes vides que fins aquest moment només havia mirat de lluny, i no la pensa deixar escapar. S'ha acabat això de ser només la noia del tren.

•Paula Hawkins (1973) és una escriptora britànica, nascuda i criada a Zimbabwe. Es va traslladar a Londres en 1989 i des de llavors ha viscut allí.

Va treballar com a periodista durant quinze anys abans de plantejar-se escriure. Va començar la seua carrera escrivint novel·les romàntiques sota un pseudònim, (Amy Silver) però les coses no van anar bé. Estava pensant a deixar d'escriure ficció, però la seua no-

vel·la *La noia del tren* ha sigut un gran èxit de lectors amb més d'1,5 milions de còpies venudes.





Lectura recomanada

## “Sàpiens. Una breu història de la humanitat”

Fa cent mil anys, *Homo sapiens* era un animal insignificant que s'ocupava de les seues coses en un racó de l'Àfrica i compartia el planeta amb almenys cinc espècies més d'humans. El seu paper en l'ecosistema no era gaire més important que el de les cuques de llum o els goril·les. De sobte, però, fa setanta mil anys, un canvi misteriós i profund en les seves habilitats cognitives el va convertir en l'amo del món. Avui dia només hi ha una espècie humana a la Terra. Nosaltres. L'*Homo sapiens*. Com s'ho va fer l'*Homo sapiens* per aconseguir extingir la resta de les espècies d'humans i gairebé la meitat dels mamífers terrestres més grans del món? Per què els nostres avantpassats es van reunir i organitzar per crear ciutats i regnes? Com vam arribar a creure en els déus, les nacions i els drets humans; a confiar en els diners, els llibres o les lleis. Per què es van convertir en esclaus de la burocràcia, els horaris i el consumisme? Els humans, som més feliços a mesura que la història progressa? Com serà el nostre món d'ací a mil anys? Informativa, divulgativa, audaç, intel·ligent, “Sàpiens: una breu història de la humanitat” posa en qüestió tot allò que sabem sobre l'ésser humà.

Una obra brillant que ofereix una nova perspectiva de la humanitat i ens permet connectar els fets del passat amb les preocupacions actuals.

### Biografia de l'autor

Yuval Noah Harari és doctor en Història per la Universitat d'Oxford i professor al Departament d'Història de la Universitat Hebrea de Jerusalem, especialitzat en Història del Món. La seva recerca se centra en les qüestions generals, com ara la relació entre la història i la biologia, si hi ha justícia en la història o si el progrés comporta felicitat. Els seus cursos i conferències en línia han atret centenars de milers de visites. El 2012 va ser guardonat amb el premi Polonsky de creativitat i originalitat en les disciplines humanístiques.



62

## CRÒNICA D'UNA MORT ANUNCIADA



Algú recorda encara Canal9? Sí, la famosa radiotelevisió autonòmica de València? Va ser una història curta però molt, que molt productiva per a certs polítics valencians: ells la crearen, se n'aprofitaren i la cremaren després d'enriquir-se amb el seu ús, va ser una aventura efímera, costosa, ridícula i vergonyosa per als valencianets de peu; però va ser un negoci, un gran negoci, i una impressionant trona des d'on els polítics que governaven amollaven les *parrufades* que volien que ens creguérem els pobres contribuents; i potser ha sigut el mitjà de comunicació que més mentides per segon ha emés al món. La programació era fastigosa, programes culturals nuls, la llengua utilitzada, generalment, el castellà, el valencià reduït a la mínima expressió, pel·lícules roïns, sèries horribles, concursos fatals. Una televisió –per dir-li algun nom– folclòrica al mil per cent, amb els informatius manipulats al màxim; ara, això sí, grans professionals que anaren tots al carrer amb una indemnització ridícula (qui la va tindre) i segons tinc entès, després de pleitejar molt amb l'administració, a més a més alguns d'ells, bastants, crec, s'alegraren del tancament, al igual que molts, moltíssims, jo el primer, televidents, i això que Canal9 tenia una audiència mínima, per no dir ridícula. Canal9 ací jau. Per molts anys. R.I.P. No l'oblideu!, ella tampoc ho farà!, malgrat ser un malson per esborrar de la memòria al més prompte possible!

David Sifres.

Després del soterrament de C9.

## La prova del 9. Una recopilació de problemes clàssics

Carlos Garcia Miralles

Com anem de coneixements matemàtics? Sou prou competents o utilitzeu sempre la calculadora –fins i tot la del mòbil– per a fer qualsevol operació? Sabrem resoldre situacions problemàtiques més enllà d'aplicar la suma o la divisió?

Les matemàtiques no consisteixen només a aplicar les operacions bàsiques, es basen en pensar i en fer pensar. Per tant, fem les matemàtiques pensant.

Ara farem unes senzilles preguntes per a fer matemàtiques pensant, i si no utilitzem les calculadores, millor. Al final trobarem les solucions, però ... millor que anotar-les serà donar-vos diverses respostes i així podrem triar la que considerem encertada. Avant.

**1) En un torneig de tennis, el jugador que perd el partit se'n va a casa. Quants jugadors iniciaren el torneig si des de la fase preliminar s'han jugat 128 partits**

a) 129    b) 127    c) 64    d) No es pot saber entre tantes pilotes

**2) Quant és la quarta part de la tercera part?**

a) Un dotzé    b)  $\frac{3}{4}$  parts    c) Un seté    d) La part contractant de la tercera part

**3) Tenim 20 metres de cinta roja per a fer llaçets per a uns paquets de regals idèntics. Per a cada llaç necessitem 50 cm de cinta, quants llaços podrem fer?**

a) 100 llaços    b) 40 llaços    c) 30 llaços    d) Cap, perquè les tisores no tallen

**4) Per un bolígraf i un llapis ens cobren 1€. Si el bolígraf val 30 cèntims més que el llapis, quant val el bolígraf?**

a) 65 cèntims    b) 0,70€    c) 0,35 cèntims    d) Ens falten dades

**5) Tenim un plànol a escala 1: 50.000 (és a dir, 2 cm són 1 km), aleshores**

-Quant representaria en el nostre plànol una ruta que en realitat té 20 km?

- I quant en la realitat una ruta que en el plànol fa 9 cm?

a) 40 cm i 4 km    b) 40 cm i 4,5 km    c) 40 km i 45 cm    d) Cap de les anteriors és correcta

**6) Quant caldrà rebaixar un producte perquè valga el mateix que valia abans d'augmentar-li un 25% el seu preu?**

a) un 25%    b) un 75 %    c) Depèn del preu que tenia abans de la pujada    d) L'IVA del 21%

**7) Hem de viatjar en autobús 1,5 hores i després esperar 45 minuts per a prendre un tren que ens deixarà al nostre destí dos hores i mitja després. Quina és la durada del nostre trajecte?**

a) 4 hores i 45 minuts    b) 5 hores i quart    c) 260 minuts    d) Disculpeu, he perdut el tren

**8) El monstre del llac Ness fa 80 metres més la meitat de la seua longitud; quina deu ser la seua longitud?**

a) 160 m    b) 80 m    c) 120 m    d) No pot ser perquè encara no l'han trobat

**9) Hi ha 175 ovelles i 5 gossos en un ramat, quants anys complirà el pastor en el seu aniversari?**

a) 35 anys    b) 30 anys    c) 33 anys, religiosament parlant    d) No es pot saber encara

**10) Un tren AVE ix de Madrid en direcció a València a les 10 hores. Mitja hora després ix un tren de València a Madrid. A les 11h i 14 minuts els dos trens es creuen i els conductors es saluden. En eixe moment, quin dels dos estarà més prop de València?**

a) El de Madrid    b) Els dos    c) El de València    d) Totes les respostes són certes en algun sentit.

Bé, ja en tenim prou, ja hem finalitzat la prova. A continuació toca fer recompte i podrem qualificar-nos. Esperem que tots hàgeu aprovat: un 5?

## Recette de la pâte à crêpe bretonne

*Préparation:* 30 minutes.

*Cuisson:* 10 minutes.

*Nombre:* 12 crêpes.

### Ustensiles et cuisson

1 saladier

1 fouet

1 poêle

ou 1 billig (plus spatule et râteau à crêpes)

### Ingredients

250 g de farine

50 g de beurre

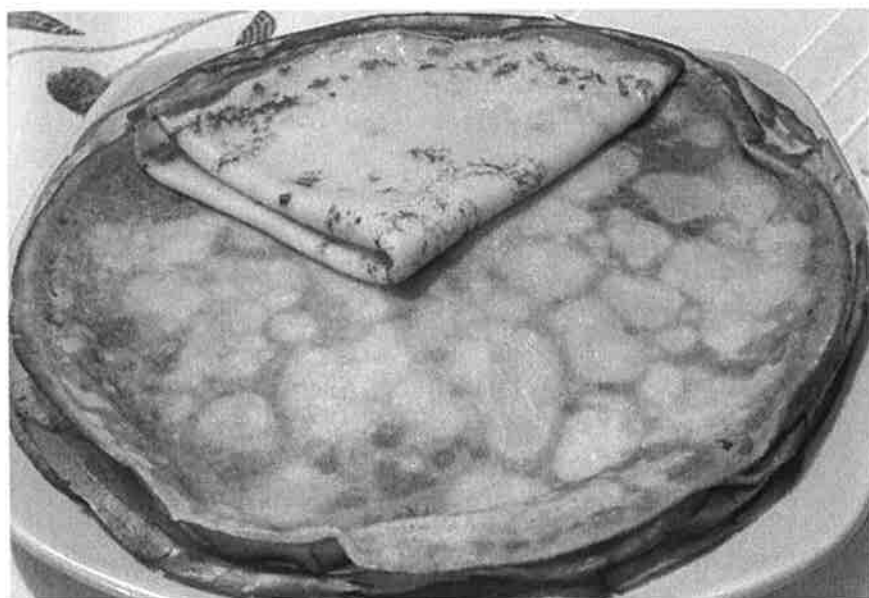
50 cl de lait

10 cl d'eau

4 gros oeufs

2 cuillères à soupe de sucre  
en poudre

1 pincée de sel



### Cuisson à la poêle

Dans un saladier, ajoutez la farine de froment, 2 cuillères à soupe de sucre et une pincée de sel.

Versez le lait puis l'eau progressivement tout en battant avec un fouet.

Ensuite, rajoutez le beurre au préalablement fondu et les œufs pour finir laissez la pâte à crêpes reposer pendant 30 à 45 min. au frais.

Utilisez une poêle à crêpes pour réaliser vos **crepes bretonnes**: graissez-la avec une noisette de beurre puis versez une louche de pâte.

Faites cuire votre crêpe environ 2 min. par face, et retournez-la avec une spatule.

### Cuisson sur billig/crêpière

Réalisez la recette comme indiquée ci-dessus.

Faites chauffer la billig à environ 220°C (n'hésitez pas à consulter les recommandations de température indiquées sur le manuel de votre crêpière) et, une fois la plaque bien chaude, **graissez-la avec un tampon ou chiffon légèrement imbibé d'un mélange de saindoux et de jaune d'oeuf** (qu'on appelle aussi **lardiguel**).

Déposez une louche de pâte sur la crêpière et étalez-la à l'aide d'un râteau à crêpes (*rozell* en Breton).

Laissez cuire la crêpe pendant environ une minute puis retournez-la avec une spatule à crêpes (*spanell* en Breton) puis poursuivez la cuisson pendant quelques instants sur l'autre face.

Continuez ainsi pour les crêpes suivantes mais n'oubliez pas de graisser votre billig régulièrement.

# La Contra

## Romanç del Sinto desafortat

A Venècia hi ha un xicot  
que li diuen el Jasinto.  
Sempre porta el morro tort  
de pegar-se contra el plinto.

És figura llegendaria,  
com Pumby i Madelman,  
amb un gran superpoder:  
que de vore'l fa feredat!

Quan tu menys t'ho esperes  
et veus vindre el gran heroi:  
És pardal, és avió...?  
És el Sinto dels botons!

Si te'l trobes, vés espai,  
que no farà cosa bona:  
ell demana, espigola,  
et toca el que no sona.

Tant se val si és nit o dia,  
veus el tio fent la ronda...  
Oh, alerta, companyia,  
és el Sinto, que vol bronca!

Obri portes, fa retratos,  
fica el nas en la bragueta,  
trau papers... i en un rato...  
l'amo de la paradeta!

Xe, quin home més pesat!  
Com que té poca faena  
no para de denunciar,  
ai, senyor, quina condena!

Denunciar?, direu, per què?  
Denuncia pel que siga:  
per respirar, si de cas,  
a Treball o Conselleria.

Xe, Sintet, tan avorrit  
estàs, no tens res a fer?  
Home vés amb jubilats  
a mirar obres pel carrer...



Si estàs, Sinto, tan ociós  
no t'argues més la vida.  
Vés a comparar-te un gos  
i el passeges per la vila.

Agarrat de la corretja  
aniries ben-templat  
replegant caca pudenta  
i tirant-la a l'embornal.

En l'escola tenim caques  
a la porta i als voltants,  
només faltava la teua,  
que fa ois al personal!

Ciudadans i ciutadanes:  
feu-li un fill, doneu-li un os,  
i si ens deixa en pau a tots,  
regaleu-li una X-Box!

A l'escola, als regidors,  
que ens deixen ben tranquils,  
i si l'home no està bé  
que se'n vaja lluny d'ací.

Que està trist, sol, frustrat...?  
Per què ser mala persona?  
Que vaja al metge i li done  
Viagra o belladona...

I si ens vol desansiar  
es quedarà amb les ganes:  
amb trellat i educació  
l'EPA no vol més armes.

I ara acabem el ripio  
dient-li, com el tio Quico,

"Siga hui, siga demà,  
vés-te'n, Sinto, a fer la \*\*\*".

*El Gafarró de Barralbet*



